

GARABANDAL NIEUWSBRIEF

Nr.19. Aug. 2006 Een uitgave van de Stichting Garabandal Centrum Nederland.

Postbus 271, 2280 AG Rijswijk. K.v.K. 27184198. Email: maryann@garabandal.nl Tel. 06-20445819

Www.garabandal.nl - Rek. 55.94.77.716 Redactie en Pelgrimsvervoer: Wim Langeveld. J.P. Gouverneurlaan 43, 2171 ES Sassenheim. Tel 0252-214191 Giro 1655361 op naam van W.J. Langeveld met bovenstaand adres.

Gelieve te vermelden bij mededelingen: *Garabandal Centrum*. Email : wim@garabandal.nl

VOORWOORD

Beste Garabandal-vrienden.

Op 13 april van dit jaar waren veel mensen naar Garabandal gekomen om voor de zoveelste maal het "Grote Wonder" bij te wonen. Onverantwoordelijke lieden hadden met hun pseudo-mystieke berekeningen deze datum verspreid.

Er gebeurde uiteraard niets. Weer werd Garabandal belache-

Chaos op Heathrow

lijk gemaakt. Mensen schijnen een slecht geheugen te hebben en kunnen niet goed luisteren en lezen. Ik wil nogmaals benadrukken dat voor het "Grote Wonder" eerst de "Waarschuwing" moet komen en daarna het "Grote Wonder". Zolang de Waarschuwing niet geweest is, komt er geen "Groot Wonder!" De recente gebeurtenissen rond Israël en haar strijd tegen de Hezbollah in de Libanon, de vrijdelde terreur aanslagen door Islamitische zelfmoordterroristen op vliegtuigen tussen Londen en New-york, zijn steeds weer opnieuw rode waarschuwingssignalen die ons bewust maken dat de mensheid constant in gevaar verkeert en haar ondergang nadert als er geen ingrijpen van Boven komt.. Persoonlijk heb ik altijd gedacht dat de Waarschuwing komt op het moment dat de mensheid niet meer bij machte is het getij van totale chaos te keren. Wanneer tevens de wereld-economie in elkaar stort, met als gevolg een enorme sociale onrust in diverse landen, welke kan uitmonden in een alles vernietigende 3^e wereldoorlog en iedereen denkt dat alles verloren is, dan zal HEER van de wereldgeschiedenis door middel van deze Waarschuwing ingrijpen, die onder meer wordt omschreven als een correctie van het "wereld-geweten".

Voor het ontkerstende Europa, dat de HEER de deur heeft gewezen en zelfs ontkent dat het Christelijke wortels heeft, zal de geestelijke schok van de Waarschuwing overweldigend zijn. Dramatische gebeurtenissen volgen zich razendsnel op. Als u deze Nieuwsbrief ontvangt kunnen er zich weer nieuwe rampen in de vorm conflicten en natuurrampen hebben voorgedaan.

Deze Nieuwsbrief Nr. 19 zal voorlopig de laatste zijn. Wij zijn nu in een stadium gekomen dat ons zal voorbereiden op de "Waarschuwing".

Doch, waarschuwing of geen waarschuwing, Christus heeft ons gewaarschuwd dat de dood kan komen als een dief in de nacht. Persoonlijk moeten wij dus altijd klaar zijn voor de

INHOUD:

- * Voorwoord
- * Het visioen van Jacinta van het H. Hart van Jezus
- * Het dorp spreekt. Getuigenissen
- * Hier rust het wonder van Caheragh.
- * Eucharistie: Teken van Jezus liefde tot het uiterste toe. Pater J. Bots. SJ

eeuwige ontmoeting met Hem, door in staat van genade te leven. Na de "Waarschuwing" zullen wij in een volkomen andere geestelijke sfeer leven en staan de volkeren open voor het gebeuren van Garabandal.

Tevens hopen wij dat door de "waarschuwing" ook de vele valse verschijningen en openbaringen ontmaskerd zullen worden.

Onze website: www.garabandal.nl zal de bezoekers van onze site 'up to date' op de hoogte houden van de verdere ontwikkelingen. Via onze e-mail, wim@garabandal.nl, kunt u informatie inwinnen.

Uiteraard ook telefonisch en per brief

Tot slot mag ik even reclame maken voor het uitstekende boek over de H. Eucharistie van pater J Bots.SJ. "***Eucharistie: Teken van Jezus liefde tot het uiterste toe.***"

Ik eindig met de aansporing: "Simus vigilantes",

"Laten wij waakzaam blijven!"

Wim Langeveld, redacteur

15 augustus 2006 Feest van Maria ten Hemelopneming

De Boodschappen van Garabandal

18 oktober 1961 - Deze Boodschap bevestigde dat het belangrijk is veel offers te brengen en boete te doen en vaak het H. Sacrament te bezoeken. Als eerste punt werd gezegd dat de mensen goed moesten leven en als ze dat niet deden, zouden ze daarvoor een zware straf over zich afroepen. Er werd gewaarschuwd dat de beker steeds voller raakte en dat, wanneer de mensen niet veranderden deze straf niet meer te vermijden is.

18 juni 1965 - Bij monde van de H. Michaël klaagde O.L.Vrouw dat haar eerste boodschap niet serieus genomen was en zij waarschuwde dat dit haar laatste Boodschap zou zijn. Ze zei dat de beker die eerst steeds voller raakte, nu aan het overlopen was. Zij deelde mede, dat veel priesters, bisschoppen en kardinalen op de weg van het verloren gingen en vele gelovigen met zich meenam.

Zij betreurde het dat steeds **minder** belang werd gehecht aan de H. Eucharistie.

Ze zei dat we Gods toorn door onze inspanningen van ons af zouden wenden als we in oprechtheid er om vroegen, onze verzoeken zouden worden ingewilligd.

Haar laatste woorden waren een aansporing om meer offers te brengen en het **lijden van Jezus te overwegen**.

HET VISIOEN VAN JACINTA VAN HET H. HART VAN JEZUS

Van al de visioenen welke Jacinta (Gonzalez) Moynihan in Garabandal kreeg, steekt er één boven al de anderen uit, namelijk het visioen van het H. Hart van Jezus.

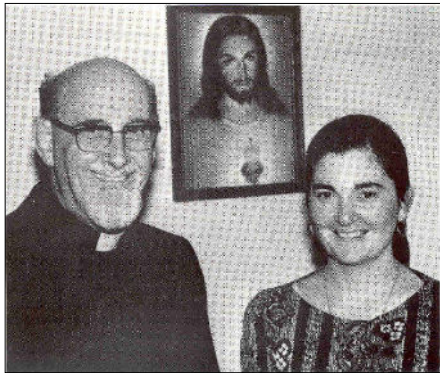
Het gebeurde tijdens het prilste begin van de verschijningen, in Juni 1961, toen de meisjes voor de 1e maal de H. Michaël zagen, voor dat de H. Maagd voor de 1e maal aan hen verscheen.

Dankzij de informatie van Jacinta haar echtgenoot, Jeff Moynihan, kunnen wij nu sommige details nader toelichten om het verhaal compleet te maken, waar en hoe dit visioen plaats vond.

Eén dag na de 1e verschijning van Sint Michaël op 18 juni 1961, gingen de 4 meisjes naar dezelfde plaats in de "Callega" (ommuurd rotsachtig pad) terug, in de hoop dat zij de engel weer opnieuw zouden zien.

Enige jochies die jonger dan de zieneressen waren, merkten hen op en begonnen stenen naar hen te gooien..

Bijgevolg ging de meisjes de volgende dag naar een hoger gelegen plek in het holle weggetje (callega) rond de eerste bocht naar rechts waar niemand hen kon zien vanaf de

Pater Francis Benac. z.g met Jacinta

rechterzijde van het stenen muurtje van het weggetje.

Het was op deze nieuwe plaats waar de visioenen van Sint Michaël doorgingen en waar Jacinta het visioen zag van het H. Hart. Jeff merkte hierbij op dat in één van de boeken over Garabandal onjuist is geschreven dat de engel de meisjes naar een hoger gelegen plek in het weggetje leidde..

Wat werkelijk gebeurde was dat op hun nieuw hoger gelegen punt de meisjes een grote, platte steen lag waarop zij konden knielen. En het was op deze plaats waar zij op zondag 2 juli 1961 de H. Maagd voor het eerst zagen

Jacinta kan zich niet de juiste datum van haar visioen van Jezus herinneren.

Maar het was niet op het feest van het H. Hart, welke in 1961 voor 18 juni was.

In welke omstandigheden vond het visioen plaats?

Op 23 dec. 1978 werd Jacinta door pater Francis Benac. s.j. ondervraagd bij haar thuis in Californië:

Pater Benac: We lazen over je visioen van het H. Hart. Alsjeblieft vertel me over deze ervaring.

Jacinta: Ik herinner mij die dag toen wij met ons vieren wat hoger op gingen vanaf de plaats waar de engel voor het eerste maal was verschenen. Niemand van het dorp volgde ons, toen

plotseling de drie andere in extase vielen bij het zien van de engel.

Ik stond een klein beetje achter hen toen zij in extase vielen en zei tot mijzelf: "maar ik zie niets!" Toen plotseling alsof het net een lichtflits was, zag ik het Heilig Hart van Jezus, welke een diepe indruk op mij maakte.

Hij sprak niet tot mij, maar Zijn blik drong diep in mijn hart door.

Benac: Wat maakte de meeste indruk op je?

Jacinta: Zijn ogen, Zijn gelaatsuitdrukking, een blik dat zo diep in mij doordrong dat ik niet omschrijven kan.

Benac: Wat waren je gedachten op dat moment.

Jacinta: O pater, indrukwekkender dan het visioen van Onze Lieve Vrouw

Dit visioen van het H. Hart had mij het meest aangegrepen, ook toen ik Hem niet meer zag.

Grafsteen van Jacinta's moeder in Garabandal

Waar ook ik zijn afbeelding zie krijg ik een intens gevoel als of ik iemand, die mij zeer dierbaar is, weer zie.

Benac: Voel je dat nog steeds?

Jacinta: Jazeker. Waar dan ook ik Zijn afbeelding zie, of over Hem praat, zoals wij nu op dit moment doen, voel ik iets in mijzelf wat ik niet onder woorden kan brengen..

Benac: Toen je midden in de periode van de twijfels zat, twijfelde je ook aan dit visioen?

Jacinta: Nee pater. Dit visioen bleef altijd levendig in mijn geest. Ik herinner mij dat ik mijn moeder vertelde dat ik misschien heb getwijfeld of ik wel Onze Lieve Vrouw of de engel had gezien, maar wat het visioen van het H. Hart betreft, ook al zou ik ervoor moeten sterven, ik zou volhouden dat het waar is. Het is iets waar ik nooit aan getwijfeld heb.

Benac: Bracht dit persoonlijke visioen je tot een grotere liefde voor God? Dacht je dat Hij iets speciaals van je wilde?

Jacinta: Ik kan daar geen antwoord op geven daar Hij toen niet met mij sprak. Maar mijn hart groeide veel dichter tot de Zijne.

Beschrijving van het visioen.

Vanaf het moment dat Jacinta sprak over haar visioen van het H. Hart in 1976, werd haar bij diverse gelegenheden gevraagd een beschrijving te geven. Voor enige tijd terug, bezocht zij de Spaanse stad Logróno met Jeff en haar dochter Maria, om een verlamde vrouw te bezoeken, Olga genaamd. Deze had gevraagd of de zieneres wilde komen om kennis met haar te maken.

Gedurende hun bezoek, werden zij uitgenodigd door een Garabandal- groep, bestaande uit 30 mensen, om met hen te lunchen in de nabijgelegen stad Navarrete.

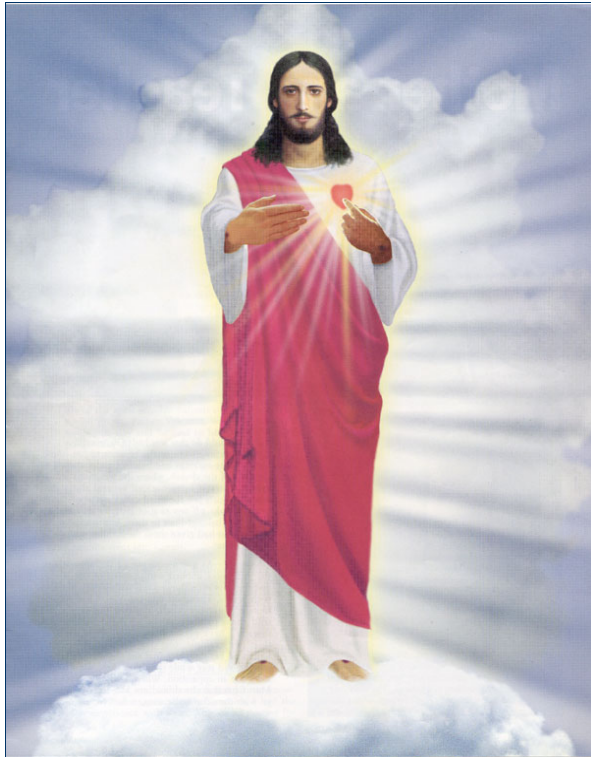
Na de lunch wilde iedereen van Jacinta horen over het visioen van het H. Hart.

En heel minzaam gaf zij er gehoor aan en beschreef al de etails.

Hier is haar nauwkeurige beschrijving:

Terwijl de drie andere meisjes in extase Sint Michaël zagen, zag Jacinta Jezus. Hij was ongeveer 3 tot 4 meter van haar verwijderd en stond op een kleine, witte wolk, even boven de grond. Hij was onvergelijkbaar mooi. "De schoonste van alle mannen", zoals Jacinta zei.

Zijn haar en baard waren donker en Zijn voorkomen "normaal".

Hij droeg een wit gewaad met een rode bovenkleding welke vanaf zijn rechter schouder dwars naar beneden hing. Zijn hart dat zichtbaar was in het middelpunt van de linkerzijde, was schitterend rood, met stralen, waaruit zowel witte als rode stroomden. Met zijn linkerhand wees hij naar Zijn hart en met zijn rechterhand nodigde Hij het meisje uit naderbij te komen.

Uit heel zijn lichaam kwamen schitterende stralen welke in helderheid de latere verschijningen van Onze Lieve Vrouw overtroffen. Het visioen stond tegen de achtergrond van een wolk

Zoals reeds werd vermeld in het interview van pater Benac, het meest fascinerende deel van het visioen voor Jacinta was, de intense, liefdevolle, doordringende blik van Jezus welke in haar hart drong.

Die liefdevolle blik van onze Heer werd vergezeld door de gebaren van Zijn handen, welke haar en ons allemaal uitnodigt Zijn hart in te gaan.

Jeff vertelde mij wat Jacinta hem recent had toevertrouwd "dat na al deze jaren zij nog steeds heel duidelijk zich kan herinneren het visioen van het H. Hart.

En elke keer als zij eraan denkt, voelt zij iets zeer spiritueel..

Pater Francis Benac overleed op 22 november 1994 als missionaris in India. Hij had juist zijn 60 jarig priester-jubileum gevierd. Waarvan vele tientallen jaren in India, waar hij zich onder meer in dienst had gesteld voor de uitgestotenen in Bombay.

In de jaren zeventig werd hij de grote promotor van het Garabandal gebeuren in India.

HET DORP SPREEKT

Getuigenissen van dorpsbewoners en andere betrokkenen over de verschijningen van Maria in Garabandal in de jaren 1961 – 1965. Uit het boek van Ramon Perez:

"Le village parle". Vertaling: Mv. Marianne Huijg

Getuige:

Maria Gonzalez, z.g. 63 jaar, moeder van Jacinta

De eerste extase:

De eerste keer, dat ik erover hoorde praten, was ik in de keuken en Jacinta zei tegen mij:

"Weet u, mama, wij waren in de 'calleja' (holle weggetje dat naar de pijnbomen leidt) appels aan het pakken, toen Conchita plotseling schreeuwde en in de lucht keek. Wij stonden op het punt om Aniceta te gaan halen, want wij wisten niet wat er met Conchita gebeurde. Wij kijken op onze beurt en wij zien een schittering... en wij blijven daar staan, net als Conchita."

De eerste die mij er dus over heeft gesproken is Jacinta, maar ik geloofde haar niet en sprak er niet over met mijn huisgenoten. Als ik er nu over denk, zeg ik tegen mezelf: "Hoe is het mogelijk dat wij – vier families – ons op dat moment zó gedragen hebben tegenover de meisjes?"

Kijk, ik kwam niet op het idee om er met wie dan ook over te spreken, want ik zag dat als kinderpraat, iets wat het ene oor in ging en het andere uit. Ik besteedde er geen aandacht aan. Trouwens de moeders van de drie andere meisjes spraken er niet met mij over en ik niet met hen. En wij zijn niet bij elkaar gekomen om er over te praten. Nee, er was geen enkel overleg

Simon met vrouw en kinderen. Jacinta staat voor haar vader

tussen de vier families, niets.

Een week later, toen wij naar de tuin gingen, hebben de meisjes één van ons, Clementina, geroepen en tegen haar gezegd:

"Kom met ons mee, want ze geloven ons niet... Je zult het wel zien."

Daarop zijn enkele mensen meegegaan en zij waren ontsteld, toen ze de meisjes zo zagen. Zij hebben het aan iedereen verteld. De mensen leverden er commentaar op en ze zijn zelf gaan kijken.

Wat ik zelf heb ervaren, terwijl ik de eerste extase bijwoonde... ik geloof dat ik mij dat tot aan mijn dood zal herinneren. Ik dacht dat ik gek werd. Het was in de calleja, de meisjes waren er alle vier. Simon, mijn echtgenoot, was niet meegekomen. Hij was bang, dat het een domme streek was of zoiets. Hij is met zijn rug tegen een transformatorhuisje gaan zitten en van daaruit sloeg hij alles gade en zei:

“Als ik zie dat het een flauwe grap is of dat zij iets verkeerd doen, dan zal ik me niet kunnen beheersen.”

Hij heeft namelijk een tamelijk levendig temperament. Hij heeft deze extase van een afstand meegemaakt en hij heeft dit vervolgens zeer betreurd, want iedereen heeft zich goed gedragen en dat wekte zijn belangstelling. Ik herinner me niet meer of de meisjes bij onze aankomst al in extase waren. Ik weet wel, dat ik, toen ik mijn dochter in die toestand zag, zo heb geschreeuwd, dat de mensen mij met kracht vastpakten en hun hand voor mijn mond hebben gehouden om het geschreeuw te smoren. Ik deed zoveel pogingen om me te los te maken en te schreeuwen, dat ik een beetje last kreeg, hier in de keel. Ik zal dit mijn hele leven blijven herinneren.

Iets dergelijks had ik nog nooit gezien en ik bleef me maar afvragen wat dat kon zijn, hoewel Jacinta me sinds een week beschreef wat zij bij elke extase zag. Maar thuis geloofde niemand haar, hoewel zij ons verschillende bijzonderheden gaf:

“Vandaag hebben wij een groot licht gezien... Vandaag hebben wij een bordje gezien met letters die wij niet kennen..” Zij kwamen huilend terug, zij gingen huilend in de kerk bidden.

Maria, de moeder van Jacinta

Op een dag moet de pastoor of de juffrouw van school hun gezegd hebben, dat ze naar de naam van de persoon die zij zagen, moesten vragen en wat zij wilde. Jacinta zei mij dat zij deze vraag hadden gesteld. Zij heeft mij die dag ook verteld, dat zij een personage hadden gezien, dat er uitzag als een pasgeborene... Ik begon te huilen en te lachen; dat was van nervositeit. Jacinta beschreef:

“Vandaag reikte zijn haar tot op de schouders, zijn gelaatskleur was als ... (niet te vertalen)

Ik begon een beetje in de war te raken, want zij vertelde mij zoveel dingen! Op zekere dag voelde ik de behoefte om naar de winkel te gaan om Lena te zien, een nicht van mij, en ik zei tegen haar: “Ach Lena, wat een geschiedenis!... Jacinta vertelt mij elk dag heel bijzondere dingen en vandaag heeft zij mij dit en dat gezegd...” en ik huilde en lachte tegelijkertijd.

Vanaf dat ogenblik begon ik mij dingen af te vragen, hoewel ik het kind niet geloofde. Op een dag vertelde zij mij dat het een engel was, die vleugels had. Waarop mijn zoon Miguel-Angel, die heel kalm was, tegen haar zei: “Oh!... dat zal wel een grote vogel zijn geweest met vleugels!...”

Zo ging dat in het begin, tot de dag waarop wij zijn gaan kijken en waarop ik zo'n heftige emotie heb ondergaan. Daarna had ik veel eerbied voor de verschijning en ik kon niet verdragen, dat de toeschouwers erover kletsten. Ik kon maar niet begrijpen: ... Wie zou dat kunnen zijn? Mijn God, hoe is dat mogelijk? Soms was ik overtuigd en zei ik: “Er is daar iets”, maar daarna nam de twijfel weer de overhand en stelde ik me weer dezelfde vraag: Wie zou dat kunnen zijn, mijn God, wie zou dat kunnen zijn? De meest uiteenlopende ideeën kwamen in mijn hoofd op. De meisjes hadden nooit het dorp verlaten en hadden niet veel geleerd. Ik had Jacinta niet vaak naar school gestuurd. Zij kon lezen, maar heel weinig.

Een vreemde gebeurtenis.

Getuigen van Garabandal. Rechts Caterina

Op een dag zei ik tegen Mari-Loli en Jacinta:

“Kinderen, weten jullie wat wij gaan doen? Ik ga hier een flesje wijwater neerzetten en wanneer jullie de verschijning zien, dan sprenkelen jullie daarmee en als het een duivel is, dan zal hij weggaan.”

Het is heel vreemd. Zij hadden een verschijning en hebben het flesje gepakt. Die dag was er een dame, die Chon heette, uit Burgos, en een jong meisje, van wie de mensen zeiden dat ze joods was, Caterina. Zij zaten daar beneden en de meisjes waren daar waar u nu bent. Zij hebben het water naar de verschijning gegooid en dat viel terug en kwam neer op het joodse meisje, dat zich bekeerde. Verschillende keren nadien zijn mensen het experiment met gewoon water komen doen. Zij gooiden het water op dezelfde manier en dat viel, heel logisch, voor hen op de grond. Terwijl het water die dag van hiervandaan is gegooid en neerkwam op het Joodse meisje, dat wil zeggen in de tegenovergestelde richting als van waaruit het werd gegooid. Het meisje was zeer ontroerd en heeft zich laten dopen, na gewacht te hebben tot zij meerderjarig was, want haar ouders waren joods.

Ik heb veel extases gezien, heel veel... De duur ervan varieerde sterk en ze konden op welke plaats dan ook voorkomen. Soms als de kinderen in ons huis waren, gebeurde het bij ons thuis.

Toen zij eens alle vier op een nacht een extase zouden krijgen, zorgden wij ervoor, dat in elk van onze vier huizen één meisje was, zonder wekker of iets dergelijks, om te zien of zij tegelijkertijd zouden vertrekken. Ja, ja, wij hebben hun dat experiment laten uitvoeren... om te zien... zonder horloge of wekker... en zij hebben elkaar inderdaad tegelijkertijd ontmoet. Dit experiment hebben wij verschillende keren daarna gedaan en Simon zei: “Wat kan dat toch zijn? ... Wat kunnen zij zien?”

Synchronisatie van de gebaren:

Kijk, het kwam voor, dat twee van hen hier bijvoorbeeld in extase vielen en de andere twee veel verder weg, achter hen. Welnu, wanneer de achterste twee begonnen te bidden, deden de voorste twee hetzelfde. Maakten de voorste twee het kruisteken, dan deden de achterste twee het tegelijkertijd. Zij maakten tegelijkertijd hetzelfde gebaar, precies hetzelfde, zonder elkaar te zien.

Tekenen van vermoeidheid.

Zij kwamen in betere toestand uit de extase, dan degenen die met hen meegelopen waren. Mijn oudste zoon, een flinke jongen van 19 jaar (Jacinta was toen 12) rende achter hen aan. Zij konden, in extase, met de handen uitgestrekt, 4.

plotseling stoppen, in één keer, terwijl mijn zoon en de anderen pas verder konden stoppen, meegevoerd door de bewegingssnelheid. De meisjes bleken even fris alsof zij niet gerend hadden. Maar wij hebben ons niet bewogen vanaf daarboven, zeiden zij. Nee, geen spoor van vermoeidheid. Ondanks het gebrek aan slaap gingen zij de volgende dag aan het werk of andere bezigheden zonder merkbare hinder. Zij spraken met hun verschijning tot in de bijzonderheden over hun dagelijkse bezigheden. Daarom kan men niet zeggen dat alle extases hetzelfde waren.

Gevoeligheidstesten.

Op een keer waren de kinderen al in extase, een beetje lager dan de cuadro, toen wij aankwamen. Ik ging dichtbij Jacinta staan en ik geloof dat ik die dag graag de artsen, die daar waren, had willen slaan. Eén van hen pakte een been van mijn dochter, juist op het moment dat zij op haar knieën in extase viel. Dit had tot gevolg dat dit been onder haar was opgetrokken. Zij kwam slechts op een knie neer, het gevouwen been raakte de grond niet. Het bleef in de positie waarin het zich bevond toen de arts haar losliet. Het was altijd zo, dat wanneer de kinderen in extase vielen, zij in de positie bleven, die zij hadden op het moment dat zij door de extase werden gegrepen. Gedurende meer dan een uur is Jacinta in deze positie – met slechts één knie op de stenen, de handen in de lucht – gebleven. Ik leed eronder haar zo te zien, maar zij niet. Toen zijn ze begonnen haar in het been te prikken, want zij prikten in de benen, maar er kwam geen bloed uit. Toen de extase beëindigd was zei Jacinta tegen mij:

“Mama, de H. Maagd heeft me gezegd dat ze in mijn been aan het prikken waren...” Wij hebben toen naar haar benen gekeken en we zagen sporen van het prikken, maar het bloedde niet.

Heel vaak heb ik geprobeerd om de houding van Jacinta aan te nemen, zo op één knie, maar ik ben er nooit in geslaagd.

Een andere keer hebben heren haar ogen met staafjes aangeraakt om te zien hoe zij zou reageren.

Wanneer men nu een foto van haar met flitslicht maakt, roept zij uit: “Ah! Ik ben verblind!” Terwijl toen zij in extase was, de flitslichten elkaar onophoudelijk opvolgden en zij zelfs niet knipperde.

Wat hier is gebeurd weten wij niet. Niemand is in staat om het te verklaren.

Het aspect bij aanraken – fysieke kracht.

Ik herinner me een keer dat Jacinta angina had. Zij moest toen even in bed blijven. Het was in het oude huis. Het regende en Jacinta was die dag uit bed gekomen. Ik dacht niet, dat zij een verschijning zou krijgen. Op het ogenblik waarop wij het in het geheel niet verwachtten, viel zij op de knieën in extase. Ik ging naar de deur, vastbesloten om haar niet naar buiten te laten gaan, vanwege het slechte weer en haar angina. Ik maakte haar geen deelgenoot van mijn bedoelingen, maar ik zei tot mezelf: jij stapt niet over de drempel van dit huis. Terwijl ik dat dacht, keek ik naar haar en zij bleef voorwerpen geven aan haar verschijning. Plotseling, rustig en kalm, kwam zij naar mij toe, nam mijn arm en ging heel zachtjes naar buiten!... Ik heb geen enkele weerstand kunnen bieden, ik weet zelfs niet hoe zij mij heeft vastgegrepen!... zij was nauwelijks 12 jaar...

Toen zij mij bij de arm nam, voelde ik een fysiek contact met iets wat hard was, heel stijf, noch koud, noch warm, maar heel stijf.

Ik ben haar achterna gerend om haar een vest te laten aantrekken. Ik had dat tevergeefs over haar schouders gelegd, het viel steeds, het bleef niet liggen. Ik ben hard naar Mari-

Loli gerend, die niet in extase was, en ik heb haar gevraagd om te komen om Jacinta het vest aan te doen. Dat zijn dingen die zij onder elkaar deden, zelfs wanneer een van hen niet in extase was. Zo is Mari-Loli op een dag in extase gevallen op het moment waarop zij met een gloeilamp bezig was. En niemand kon de gloeilamp uit haar handen halen. Jacinta moest er toen heengaan.

De nachten van verschrikking.

Ja, die heb ik meegemaakt. Jacinta en Mari-Loli waren er, maar Conchita moet zich niet goed gevoeld hebben. Overdag hadden zij reeds een extase gehad en zij hadden ons aangekondigd dat zij 's avonds om 22.00 uur een andere extase zouden krijgen en dat wij niet voorbij een bepaalde grens mochten komen, gevormd door een stal daarginds. De meisjes zeiden dat ook tegen de mensen van het dorp en tegen iedereen die daar aanwezig was.

Wij hebben hen dus alleen gelaten en terwijl wij wachtten om te zien wat er ging gebeuren, begonnen zij zulke kreten te slaken, dat ik op mijn benen stond te trillen. Iemand heeft mij ondersteund. Wij waren ervan overtuigd dat we het feest van Sacramentsdag, wat twee dagen later zou plaatsvinden, niet meer zouden beleven.

Het Callega

Er was pater aanwezig, die geheel per vergissing, naar Garabandal was gekomen. Hij was de verkeerde weg afgeslagen. Wanneer de meisjes huilden begon deze pater te bidden. Dan zwegen zij. Maar zodra hij stopte met bidden, begonnen de meisjes opnieuw te huilen en de mensen ook.

De meisjes zijn ten slotte een beetje naar beneden gekomen, zodat ik dicht bij hen kon komen. Zij zijn gestopt op de plaats, waar zij de eerste keer in de calleja de engel hadden gezien, en zij huilden, huilden!... Ik zei tegen mezelf: “Mijn God, wat is dat toch? Wat zien zij dan?”

Zij zeiden niets tegen ons, maar toen zij bij het huis van Céférino aangekomen waren, hebben zij een briefje geschreven. Daar stond op – ik weet de woorden niet meer precies – dat iedereen moest biechten, omdat er een kastijding zou komen... Ja, iedereen is gaan biechten onder invloed van die afschuwelijke angst. Wij dachten toen dat er iets met ons zou gebeuren... ik weet niet wat.

Wij zijn gaan biechten en te communie gegaan alsof wij op het punt stonden om te sterven. Dat was een goede biecht, een heel goede biecht. De volgende dag was Conchita ook aanwezig en is het angstgeschreeuw opnieuw begonnen. De meisjes hadden ons gezegd om daar in de calleja te blijven, wat wij de hele nacht hebben gedaan om hen niet alleen te laten. Wij waren met tamelijk veel mensen. Maar werkelijk, die twee nachten was de angst tastbaar. Moeder Maria!... wat konden de mensen huilen!...

De commissie van Santander:

Eén keer is de commissie van Santander hier om middernacht gekomen om Simon uit bed te halen. Ik kan mij niet herinneren met hoeveel mensen zij waren. Zij zijn ook bij Céférino geweest. Zij kwamen om Jacinta en de anderen uit het dorp weg te halen. Zij wilden hen meenemen om hun

aandacht af te leiden en hun de verschijningen te laten vergeten.

Voor zover ik mij kan herinneren is dat de enige keer geweest, dat de commissie zich met ons heeft beziggehouden.

Die nacht heeft Simon hun geantwoord:

“Luister goed. Alles wat u mij zegt laat mij onverschillig. Het gaat het ene oor in en het andere uit. Als u mij verplicht om mijn dochter uit het dorp te laten vertrekken, dan breng ik haar naar een winterverblijfplaats daarboven. Zij gaat niet naar beneden, want zij is minderjarig en niemand neemt haar van me af!”

Zij kwamen om haar van ons weg te halen! Dat is met Conchita gelukt, omdat haar vader is overleden, anders zou zij zeker niet vertrokken zijn. Zij hebben het eerst geprobeerd met Jacinta.

Nee, nee, de commissie is hier nooit teruggekomen om ons nog een keer te ondervragen.

Aankondiging van de ontkenningen.

Ik was die dag niet bij hen, toen zij in extase, en voor de eerste keer, met luide stem hebben aangekondigd dat zij in de toekomst de verschijningen zouden ontkennen en elkaar zouden tegenspreken. Maar ik wist het, ik had hen horen zeggen dat er veel tegenspraak zou zijn, dat families onderling met elkaar overhoop zouden komen te liggen en andere dergelijke zaken.

Dat alles is werkelijkheid geworden. In die tijd dacht ik niet dat dergelijke dingen ons konden overkomen, ik geloofde dat niet. Wat mij betreft, ik slaagde er niet in te begrijpen wat er gebeurde en ik bleef mezelf maar afvragen:

- Wat kan dat wel wezen? Alles wat zij aankondigen gebeurt. Wie kan hun dat zeggen?

De stem in de nacht.

De H. Maagd had tegen hen gezegd, dat een stem hen zou roepen en dat zij die zouden moeten volgen. Toen ik Jacinta die nacht dan ook heb horen zeggen:

“Wat? Moeten wij je volgen? ben ik bang geweest, omdat ik tot mezelf zei: “En als die stem hun beveelt om van de rotsen te springen?”

Mari-Cruz schreeuwde:

“Als je ons niet zegt wie je bent, dan gaan wij naar huis.” Daarna hebben de kinderen nooit meer gesproken over die stem. Het gebeurde vlakbij de kerk.

We zouden nog de hele dag kunnen praten, zoveel dingen zouden we u nog kunnen vertellen... ■

HIER RUST HET WONDER VAN CAHERAGH

Door Rob Hoogland

Artikel uit de *Telegraaf* van Zaterdag 30 Maart 1985

Toen twee doodgravers op de begraafplaats van Caheragh in Ierland de kist van Mary Therese Collins openden, maakte zich een panische angst van hen meester. Wat zij zagen was dan ook verbijsterend en volkomen onverklaarbaar.

Na vijftig jaar lag Mary er nog volkomen gaaf bij! Een oude non, die Mary vroeger goed gekend had, verbaasde het niets. "Mary was bij haar leven al een heilige."

Caheragh Z.W. -Ierland.

"Ja. een pint Guinness (Iers bier) lusten ze wel, die Dermot Dineen en Meredith Lavery. El wel twee ook. Zelfs voor drie of vier van die grote hoge kelken, met dat dikke donkere bier waar Ierland zo trots op is, schrikken ze niet terug. En een glas of wat whisky, van Paddy of zo: daar zeggen ze eveneens geen nee tegen. 't Is zwaar werk, wat ze doen, en dat

maakt dorstig.

En dorstig zijn, dat is al snel een gewoonte.

Maar om nou te stellen dat Dermot Dineen en Meredith Lavery aan de drank zijn... nee, dat gaat te ver, vinden velen van hun dorpsgenoten. Ze mogen dan wel eens vrolijk worden en er mag in de *D C Collins Pub* soms inderdaad een liedje klinken waarvan de tekst beter niet tot de oren van Father Tarbert kan doordringen, maar ach: welke Ieren hebben dat niet? Bovendien, roepen ze, stel je eens voor dat je zelf doodgraver van je beroep bent. Zou jij dan niet af en toe een beetje uit de band willen springen?

Nou dan!

De verhalen dat Dermot en Meredith op de dag van hun opzienbarende ontdekking in de lorem waren zijn volgens hen dus zwaar overdreven. Hooguit hadden ze een paar glazen op, die 22e april van het jaar 1979. Maar ze moesten nog werken! Op de oude begraafplaats van Caheragh (gemeente Drimoleague, in het graafschap van Cork, R.H.) dienden zij een kuil te graven. Nora Collins, een dorpelinge, moest daar ter aarde worden besteld. Het kerkhof was weliswaar vol, maar dat vormde geen probleem. Zij zou bij haar zusje worden begraven.

Met spa, houweel en nog wat gereedschap wandelden zij die middag over het slingerende grindpad naar de begraafplaats, op één van de groene heuvels die Zuidwest-Ierland zo typeren. Onder een bemoste en vervallen steen moest het stoffelijk overschot liggen van Mary Therese Collins, net als Nora een dochtertje van de toenmalige caféhouder van Caheragh, dat op 29 september 1929 op zestienjarige leeftijd was overleden. Van haar, dacht men, zouden na bijna vijftig jaar niet meer dan een paar beenderen worden teruggevonden. En haar enige nog levende familielid, zusje Kitty, die de pub van haar vader had overgenomen, had geen bezwaren.

Dermot en Meredith, beiden vijftigers en streng gelovig, waren in een goeie bui.

Het was lekker weer en ze floten een volksdeuntje, terwijl zij te midden van de stilte van 't prachtige golvende landschap de kuil groeven.

Maar opeens stakte het wijsje. Tot zijn verbazing stootte Meredith Lavery met zijn schep op iets hards. Een kist. De kist van Mary Therese Collins, waarvan gezien de kwaliteit van het hout normaal gesproken niets meer over kon zijn. Deze kist was echter nog volledig intact en kon het gewicht van de twee mannen zelfs torsen. En het naamplaatje -van koper of tin bleek slechts voor een te verwaarlozen gedeelte verroest. Naam en sterfdatum waren nog prima leesbaar. Wat was hier aan de hand? Dit hadden ze nog nooit meegemaakt. Ze keken elkaar aan, prevelden een gebed, sloegen een kruis en besloten de deksel van de kist te lichten. Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Het ding zat nog muurvast en kon slechts met behulp van een breekijzer, op vier verschillende plaatsen, worden losgewrikt. Met trillende handen haalde Meredith de deksel daarna weg. Wat ze toen zagen!

De woordenschat van Dermot Dineen en Meredith Lavery is, ook zes jaar na dato, nog altijd niet toereikend genoeg om hun gevoelens te beschrijven. Honderden malen zeggen ze het al te hebben geprobeerd, steeds weer vallen ze ten prooi aan aarzelingen en gehakkel, als gevolg van de emoties die hen elke keer opnieuw te pakken nemen.

"In ieder geval was het iets bovennatuurlijks," zegt Meredith vol ontzag. Een skelet lag er niet in de kist. Wat er volgens het tweetal wel lag was een nog helemaal onaangetaast lichaam, gehuld in een bruin habijt dat gloednieuw leek, rustend op papier dat nog sneeuwwit was. De handen van Mary Therese Collins waren vlak onder haar kin ineengevouwen, haar mond was gebogen tot een mysterieuze glimlach.

En haar ogen! Die ongelooflijke ogen! "Haar ogen schitterden als diamanten," vertelt Meredith eerbiedig.

"Alleen om haar rechteroog," valt Dermot hem bij, "was de huid enigszins bruin. Maar voor de rest: het was een wonder."

Na vijftig jaar!

Meredith Lavery raakte haar hand nog aan, maar viel toen ten prooi aan een lichte paniek. Net als zijn maat trouwens, die de deksel snel op de kist legde. Samen gooiden de twee mannen het graf weer dicht en als de weerlicht verlieten zij de begraafplaats, om een bezoek te brengen aan Father Kieran Collins (geen familie), toen nog één van de priesters in de parochie van Drimoleague, tegenwoordig samen met zijn zuster teruggetrokken levend in de nabijgelegen kustplaats Skibbereen.

Wat te doen? "Niets," zei Father Collins. "Voorlopig niets. Wij laten dat graf dicht en gaan ons bezinnen. En jullie vertellen het aan niemand, terwijl ik de zaak ga onderzoeken."

Wat was moeilijk, natuurlijk. Zeker als je dagelijks een paar pinten vat in het café waar het bewuste meisje tot haar dood had gewoond. Het kon eenvoudigweg niet geheim blijven en dus moest de weduwe Kitty Kingston-Collins wel het gerucht opvangen dat er iets bijzonders aan de hand was. Zij was de acht jaar jongere zuster van Mary en bestierde nog altijd de bijna een eeuw oude D. C. Collins Pub in Caheragh, waar slechts een paar honderd mensen wonen.

Kitty, die dit jaar (1985) vijftenzestig hoopt te worden, belde aan bij Father Collins en vroeg om opheldering. Die kreeg zij, want de bejaarde priester was inmiddels wat wijzer geworden. Hij was in het St. Mary's Klooster in Glencairn (Waterford) een non op het spoor gekomen, die met Mary Therese Collins was opgegroeid. Margaret Murphy heette zij toen nog, deze zuster Alberic, die in 1937 tot de orde van St. Mary was toetreden.

En in een brief aan de pater had zuster Alberic uitgelegd dat de vondst van de twee doodgravers haar geenszins verbaasde. "Altijd ben ik er van overtuigd geweest dat Mary een heilige

was. Ze was een lief en zacht meisje, dat niet onvriendelijk kon zijn. Ze was geliefd bij jong en oud en op school was zij iedereen favoriet. Als zusjes groeiden wij op. We speelden samen, ontmoetten elkaar elk avond, wandelden iedere zondag en deelden een heel simpel even. Toen zij negen was kreeg Mary reumatische koorts en moest zij wekenlang in bed blijven. En hoewel zij herstelde en

sterk groeide, bleef zij daarna een zwak kind. Aan spelletjes, zoals vroeger, kon zij niet meer meedoen.

In 1925 deden Mary en ik onze eerste communie. Mary nam toen als tweede naam Therese aan, omdat ze zo onder de indruk was geraakt door de autobiografie van de heilige Theresia (Theresia van Lisieux, een Franse non, in 1897 op 24-jarige leeftijd gestorven, eveneens in 1925 door Paus Pius XI na lezing van dezelfde autobiografie "Histoire d'une ame" heilig verklaard, zeker in die jaren vanwege haar liefde voor de "kleine dingen" een zeer geliefde volksheilige, R.H.). Ik had toen al besloten het klooster in te gaan en vroeg Mary of ze hetzelfde wilde. Ze zei nee, maar legde nooit uit waarom. Ik herinner mij dat missionarissen die in ons dorp herstelden van hun zware werkzaamheden foto's namen van Mary, omdat ze zoveel op de heilige Theresia leek

Mary Therese Collins

Het waren twee paters uit Cork: pater Philip en pater Kieran. Daarna begon iedereen op haar te letten en werd zij overal uitgenodigd voor de thee. Het gevolg was dat Mary zich meer en meer terugtrok. Een dergelijk leven wilde zij niet. Zelfs een van onze onderwijzers wilde het bezoek voor haar gaan regelen, waarbij ook ik niet goed genoeg werd geacht voor haar gezelschap.

Enige tijd later ging Mary naar een school in Dublin, maar haar gezondheid speelde haar opnieuw parten. Na een paar maanden stuurde een dokter haar weer naar huis. Toen ze daar nog toe in staat was bracht ze elke middag een bezoek aan de oude kapel op de heuvel van Caheragh, Maar op het laatst was deze tocht te veel voor haar en viel ze steeds flauw. Ze was dan wit als een lelie.

De avond voordat ze stierf was ik bij haar. Ze leed ontzettend en had zo'n moeite met ademen dat de familie en de burendachten dat het afgelopen was. Volkomen onverwacht ging het echter beter. Haar zusjes Nora en Kitty en ik bleven in haar slaapkamer, terwijl haar moeder opgelucht naar beneden ging. Wij vroegen haar of ze zelf ook gedacht had dat ze dood ging. O ja, antwoordde ze met een lieve glimlach, ik was er zeker van dat ik ze allemaal zou ontmoeten. En ze wees op een serie schilderijen van heiligen die aan de muur hingen.

De volgende ochtend stierf zij in vrede.

Mary was vol liefde. Zij praatte veel over de Heilige Theresia en zei vaak dat ze graag op haar zou willen lijken. Daarom ben ik niet verbaasd. Ik ben altijd aan haar blijven denken. Ik weet zeker dat zij mij altijd, op haar eigen lieve en zachte wijze, heeft geholpen en dat zij een boodschap mee heeft te geven. Misschien voor de schoolmeisjes van vandaag. Father Collins liet de brief aan Kitty lezen en vroeg haar of de inhoud haar bekend voorkwam. De kleine, gezette vrouw knikte. "Het klopt allemaal, pater," zei zij zachtjes. "Zo was Mary, al kan ik me natuurlijk niet zo verschrikkelijk veel van haar herinneren."

De oude eerwaarde liet het hier niet bij zitten. Hij stuurde een schrijven naar de bisschop waarin hij de zaak uiteenzette, maar moest lang op antwoord wachten. Toen dat antwoord uiteindelijk wel kwam, viel het hem tegen. De bisschop schreef dat, het een belangwekkende ontdekking zou kunnen zijn, doch liet tussen de regels door zijn twijfels blijken.

Niet dat Father Collins deerde! Hij, had in de langdurige uitoefening van zijn roeping wel voor grotere problemen gestaan en liet een nieuwe grafsteen uithakken, waarop hij na overleg met Kitty zette, dat hier een meisje lag begraven wier lichaam door de tijd niet was aangetast.

En vervolgens, vlak voordat hij zich terugtrok, gaf hij de gebeurtenissen aan de openbaarheid prijs, al weigerde hij uitgebreid in te gaan op de vragen, waarom er later op het graf cement werd gestort en waarom het nooit meer is geopend. "Dat zou heiligschennis zijn!" luidt nog immer zijn even simpele als norske commentaar.

En als een geestelijke zoiets zegt, in Ierland, dan is het ook zo. Wat de Kerk beweert, dat klopt. Al het andere is onzin. Overal heeft het Opperwezen zijn bedoeling mee.

Zie bijvoorbeeld hoe een Ier een stomiteit begaat en maak kennis met zijn schouder -ophalen. Verneem hoe een Ier een ongeluk veroorzaakt en let op zijn berustende reactie. Vertel een Ier een verhaal waar het toeval een rol in speelt en luister naar zijn verklaring. Altijd zal hij je naar de hemel verwijzen. Toeval, ongelukken, stomiteiten: ze bestaan niet, in Ierland. 'Het zijn slechts tekenen van de Heer'.

Zo ook dus in dit geval. Binnen een mum van tijd was Caheragh 'n bedevaartsoord. Uit heel Ierland trokken de gelovigen naar het gehucht aan de zuidwest-kust en deden lij aan het graf van Mary Therese Collins hun gebed.

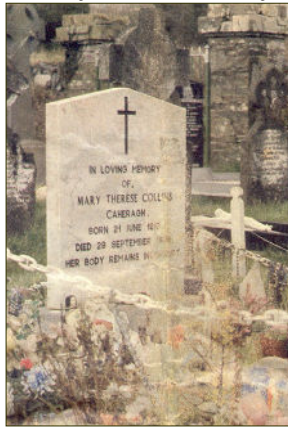
EUCHARISTIE: TEKEN VAN JEZUS LIEFDE TOT HET UITERSTE TOE

Van eucharistie vieren naar eucharistie zijn

Hoopvol prevelden zij hun wensen, gul schonken zij hun offers. Ierland had zijn eigen Lourdes. Zeker toen ook in andere landen duidelijk werd gemaakt wat er was gebeurd. Een krant in Texas schreef er iets over, een dagblad in Londen, een magazine in Parijs. En zo werd Caheragh ook, Internationaal bekend. Amerikanen, Engelsen, Fransen, Duitsers, Nederlanders ook: zij brachten inmiddels een bezoek aan het piepkleine dorpje, dat per jaar nu een paar duizend pelgrims mag ontvangen.

Voor al in de weekeinden. Als wij het plaatsje, dat op geen enkele kaart is te vinden, tenslotte hebben gelokaliseerd is het maandag en is er niemand op The Old Burial Ground.

Maar het graf van Mary Therese Collins, afgezet met dunne, wit geschilderde kettinkjes, ligt helemaal vol. Met de gekste cadeautjes: kinderschoentjes, halfvolle flesjes prik, honder-

den rozenkransjes, portemonnees, briefjes, bloemen, beelden van heiligen, plastic camera's, boodschappen uit Lourdes, stukken gips, een wandelstok, een fles hoestdrank, potjes met pillen en talloze planten. Wij lopen langs de antieke muur van de begraafplaats en bewonderen de schoonheid van de omgeving. Op een weilandje grazen een paar koeien, vlak naast het kerkje stroomt een wilde beek. Wilgen hangen in

het snelle, heldere water. Ik maak een flauw grapje en voel acuut, een ijskoude wind. Ik open het hek en stoot mijn hoofd aan het pas geschilderde, gietijzeren kruis.

Dan meldt zich in een oude Ford een oude vrouw, met een oude bril en een oud gebit, waarvan nog slechts enkele tanden over zijn. Zij loopt naar het graf en slaat tientallen malen een kruis. Stil, haar handen ineenvouwen staat zij te bidden. Daarna rangschikt zij de honderden presentjes en loopt zij aarzelend op ons af. Of zij Kitty Kingston-Collins is, vraag ik. Zij knikt en mompelt bijna onverstaanbaar dat wij maar achter haar aan moeten rijden.

Drie minuten later zitten wij in het kleinste pubje dat ik ooit heb gezien. De D.C. Collins Pub. Het is er drie bij vier meter, er staan vier krakkemikkige krukken. Dat is het. De glazen zijn opgestapeld achter vensters en spinrag. Het is er schemerig, van de twee lampen werkt er slechts één.

Mrs. Kingston geeft ons een bidprentje van Mary Collins, die stierf in de geur van heiligheid. Het staat erop. "Mary was een apart meisje", lispelt zij, "Ze zat altijd, boven, te lezen. De mensen noemden haar ook altijd een kleine heilige, kan ik mij herinneren. Zelfs weet ik nog dat, er op school een priester les gaf die zei: ik heb een kleine Sint Theresia in de klas." Dus voor haar is er geen twijfel mogelijk, stel ik vast. Een paar seconden lijken haar gedachten af te dwalen. „0 nee," fluistert ze dan, een beetje afwezig. „Geen twijfel mogelijk. Ik ga elke dag naar haar toe. Om te bidden." Net als Meredith Lavery trouwens, die zegt dat zijn leven na de ontdekking veel rijker is geworden.

En Dermot Dineen, al gaat hij niet elke dag. Maar hij heeft nog wel een belangrijke mededeling. Op 29 september 1979, vertelt hij, was het exact vijftig jaar geleden dat Mary Therese Collins naar de hemel ging.

En wat gebeurde er nog meer op die dag? Voor het eerst kuste toen Paus John Paul II de Ierse grond, Toeval? Natuurlijk niet. Een teken van de Heer. □

De bedoeling van deze zeventien beschouwingen is te helpen de eucharistie zo te vieren, dat men zelf steeds meer eucharistie wordt. Het boek is dan ook gegroeid uit de dagelijkse viering van de eucharistie in een gemeenschap die leeft van en voor de eucharistie, en ook uit een driejarige cyclus van meditatievieringen over dit sacrament.

In de praktijk gegroeid, is het ook voor de praktijk bestemd: om gelovigen te helpen zich een eigen oordeel te vormen over al die geloofspunten die in het openbare debat discutabel zijn geworden. Hier kan elke gelovige de argumenten vinden voor de leer van de kerk betreffende de werkelijke tegenwoordigheid van Jezus, de zelfstandigheidsverandering (transsubstantiatie) van brood en wijn, het offerkarakter van de mis, de rol van de priester, de reden waarom er in de eucharistie alleen uit de Heilige Schrift gelezen wordt, enzovoort.

Ooit preekt *Thomas van Aquino* de eucharistie als "het wonder boven alle wonderen". Daarbij denken wij dan op de eerste plaats aan de zelfstandigheidsverandering van brood en wijn in het Lichaam en Bloed van onze Heer Jezus Christus. Maar Jezus zelf heeft deze zelfstandigheidsverandering van de gaven van brood en wijn ingesteld om een nog veel ingrijpender wonder te bewerken, nl. dat de gelovigen zelf van zelfstandigheid zouden veranderen: zoals Augustinus leerde: "Het is uw geheim dat hier op de tafel des Heren ligt ...weest dus wat ge ziet en ontvangt wat ge zijt" (Kath. Gebedenb, 864) of volgens moeder Mechtildis van het heilig Sacrament: "Wat wordt de ziel door de communie? Een Jezus Christus, een omvorming die voltrokken wordt in het wezen van de ziel en daarom niet waar te nemen is" (Kath. Gebedenb, 902). Ten behoeve van deze dubbele transsubstantiatie is er ook een dubbele aanroeping van de Heilige Geest of epiclese: de eerste epiclese vóór de consecratie ten behoeve van de transsubstantiatie van brood en wijn en de tweede epiclese na de consecratie voor de heiligmaking van de deelnemers aan de viering.

Gelovigen moeten in onze dagen leven in een ontheiligde wereld. Kunnen zij dan hun roeping tot persoonlijke heiligheid wel vergeten? Nee, want God heeft in de wereld een heilig milieu geschapen, de Kerk, en in de Kerk bronnen van heilgende kracht ingebouwd, de sacramenten, waaraan de gelovigen zich kunnen laven. Ook in tijden van Godsverduistering.

Wij, gelovige katholieken, leven op een goudmijn. Maar wie onder zijn huis zo'n goudmijn heeft ontdekt, is nog niet van de ene op de andere dag miljonair. De ontginning van het goud vraagt een grote inspanning, ja vraagt alles. Het vraagt het offer van de arme weduwe, die alles gaf waar ze van leven moest (Mc 12,44). Van de moeite van die persoonlijke inzet kan niemand worden ontslagen. Wel heb ik bij de behandeling van de verschillende onderdelen van de eucharistie gewezen op de kansen voor innerlijke vernieuwing. Het eerste hoofdstuk is daar in zijn geheel aan gewijd. Wat hebben de priesters met de eucharistie een ongeëvenaard middel voor evangelisatie en waar kunnen de gelovigen hun algemeen priesterschap beter uitoefenen dan in de eucharistie!? Of deze beschouwingen daartoe een bijdrage kunnen zijn, zal de lezer het beste in zijn eigen geestelijke ervaring kunnen nagaan. *J. Bots SJ 9 juni 2004, Sacramentsdag*
Te bestellen bij: St. Petrus Canisiusstichting,
Postbus 3188 - 5930 AD TEGELEN
Tel.: 077-373.73.97 Prijs: €17,25 inclusief verzendkosten